

CESTA NA ZÁPAD

PO STOPÁCH
OCHOČENÉHO BOHA

ŠTĚPÁN SMOLEN

Souhlasil zpovědník, souhlasil i biskup. Vydal jsem se o prázdninách pěšky z Litoměřic do Lisieux, abych se Terezce tam daleko v Normandii omluvil a také, abych se – dočasně odbřemeněn od všeho nepodstatného – krok za krokem učil věřit v její škole.

Na cestu jsem si kromě trochy oblečení, několika okopírovaných stránek z autoatlasu, Nového zákona a Dopisů kněžím misionářům nebral nic, ani jídlo, ani peníze. Ta, k níž jsem chtěl kráčet, napsala, že „stačí uznat svou nicotu a odevzdat se jako dítě do Boží náruče.“ Rozhodl jsem se ji poslechnout. Půjdu s prázdnýma rukama, prosit budu jen o vodu a nocleh, ale kromě nabídky svezení směrem k cíli přijmu vše, čím by mě kdo chtěl obdarovat. Budu na všechno říkat „ano“, budu říkat „děkuji“ a zbytek se ukáže cestou.

*

Kostel v městečku byl otevřený, mše svatá se konala, varhany zněly, hojně přítomní lidé se modlili a místní Ind uměl německy. Byl to františkán, jehož hábit mě potěšil tím víc, že byla zrovna památka Františkovy duchovní sestry, svaté Kláry. Nemohl mě však přijmout, neboť byl – jak jinak – prázdninovou výpomocí.

Nicméně opět se v sakristii vyskytla žena, která se postarala. Před kostelem na ni čekal elegantní manžel, jenž jí vtiskl polibek a kytku.

„Tohle je poutník a bude u nás spát,“ řekla paní Klára. Měla dnes svátek.

„Fajn,“ odvětil manžel.

*

Schoval jsem se lijáku na zpustlé autobusové zastávce, a nemaje příbor snědl rizoto od Itala lékařskou špachtlí do krku, která, nevím proč, vězela v mé lékárnice. Zatímco nepřestávalo pršet, provedl

jsem soupis proviantu: zbývá mi patnáct rozinek a sto gramů ovesných vloček. Nakonec jsem se, déšť neděšť, rozhodl rozchodit chmuru s růžencem v ruce. Drmolil jsem desátek za desátkem a cestou míjel opuštěné vily s vymáčenými okny, vily na prodej jako stvořené k natáčení duchařských hororů. Zdálo se, že tuhle krajinu už dávno opustili lidé a nejen oni – život. Dokonce i divočák, který si s vyplazeným jazykem spokojeně hověl rozvalen přes cyklostezku, byl už zdechlý.

*

Šel jsem pak svítáním k západu, slunce mě hladilo do zad a zdálo se mi, že jsem potkal na cestě Pána, ale nešel mým směrem, nýbrž naopak. I otázal jsem se ho: „Quo vadis, Domine?“

Odvětil, že jde na východ, že na něj prý čekají v Číně a Tichomoří, v Indii a Africe, a že tedy půjde tam. Tady příliš dlouho obcházel a klepal u dveří, ale nebyl zájem. Nabízeli mu chléb, ale nezdálo se, že ho potřebují. Neměli pro něj hlad, a proto půjde jinam sytit sám sebou jiné.

„Ale vždyť tě mnozí vzývají, vždyť tě chtějí.“

On však řekl: „Ne mě, jen něco mého.“

*

Dobloumal jsem labužnickým tempem až k bazilice, která počátkem dvacátého století vyrostla nad městem jako symptom onoho „uragánu slávy“, který po Terezčině smrti zavanul katolickým světem. S pocitem, že už mám odchozeno, jsem se odebral do šera prozářeného pouze stovkami děkovných a prosebných svíček – a děkoval jsem a prosil. Děkoval za čtyřicet dnů prozřetelnostní péče, za čtyřicet nocí, kdy se mě pokaždé někdo ujal, za chvíle nestrávené

Cesta na Západ

tam venku ve tmě. A prosil za to, abych se vynořil ze všech těch zmatků, které se putováním přeci jen nezdařilo zahnat. Vnějšími temnotám jsem unikl, ale teď mě potkaly ty vnitřní. Každý večer mi lidé otvírali dveře, ale teď Pán domu neotvírá a mně se náhle tak zoufale nechce zůstat na prahu a čekat.